

den almindelige Forhandling derom, efter hvad der er udtalt; men naar et enkelt faktisk Spørgsmaal saa bestemt bringes frem, som stæet er i nærværende Sag med Hensyn til Odense Commune, saa anseer jeg det dog for rigtigt at fremhæve den Lov, hvorefter Overdragelsen af Odense Canal fandt Sted. Det er Loven af 15de Februar 1857. Jeg kan ikke troe, at de Documenter, som ere bleve udsærbigede i Henhold til denne Lov, skulde være i Strid med selve Loven. Jeg kan ikke huske det nu. Jeg har formodentlig selv haft med dem at gjøre; men at de skulde være i Strid med Loven, kan jeg, som sagt, i intet Tilfælde troe. Loven skal jeg tillade mig at opkæse: „Indenrigsministeriet bemyndiges til at søge Odense Canal med tilhørende løse og faste Eiendele overdragen“ — det er de Ord, som vi netop ogsaa have brugt i vort Forslag — „til Odense Kjøbstads Commune imod en Godtgjørelse af 100,000 Rb.“ Det er altsaa ikke en Garanti fra Communens Side, som derved skulde erhverves, men det er Communen, som for 100,000 Rb. kjøber Havnen og for hvilken Kjøbesum Odense Kjøbstad faaer Kanalen til Eiendom. Det hedder saa videre: „Denne Sum forrentes og afdrages i 28 Aar med 6 pCt. af Kapitalens oprindelige Beløb.“ Og derpaa gives de nærmere Regler for Bestyrelsen, der meget godt kunne forenes med, at Communen er Eier i den offentlig-rettlige Betydning af dette Ord. (Indenrigsministeren: Nei!) Den høitæredede Minister siger Nei, jeg siger Jo. „Kanalens fremtidige Forhold til Regjeringen og Communen ordnes overeensstemmende med de for Kongerigets kommunale Havne gjældende Regler og Bestemmelser.“ Det er netop det naturlige Forhold, mine Herrer; Havnen er Communal-Eiendom, og der gives da særegne, nærmere Regler for Bestyrelsesforholdet; det er det naturlige og tillige det virkelige Forhold. Man kan heelt vel være Eier, fordi Ens Eiendomsraadighed er underkastet dybt indgribende Indstrænkninger, fordi Ens Eiendom bestyres af en Anden. Jeg har troet det nødvendigt at faae en ubførlig Discussion i denne Sag, men nu troer jeg, at Discussionens Formaal er naaet, saavidt det for Eiden kan stæe, og jeg

skal derfor henstille til den ærede Ordfører, om han ikke maatte finde, at Eiden nu er kommen til at benytte den ham af Udvalget givne Bemyndigelse til at tage Forslaget under Nr. 19 og de dertil sig knyttende Forslag tilbage.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at det, som det ærede Medlem oplæste af Loven angaaende Overdragelsen af Odense Canal, noksom viser, at denne paa ingen Maade kan betragtes som Odense Communes Eiendom i samme Forstand som andre Gjenstande; thi det vilde da være høist besynderligt i samme Lov at bestemme, at Bestyrelsen af denne Eiendom overdrages til Indenrigsministeren. Der staaer utvibkkelig i Loven, at Canalens Anliggender skulle bestyres nøiagtig paa samme Maade, som andre Havnens Anliggender, der bestyres af Indenrigsministeriet, og hvorved Havneraadene kun ere raadgivende. — Jeg haaber, at hvad den ærede 3die Landsthingsmand for 6te Kreds (Magius) fremførte, overfor Fleertallet af Thingets Medlemmer netop vil støtte min Paastand. Det er aldeles utvibkksomt, at det i dette Dieblit staaer Regjeringen fuldstændigt frit for at lægge en selvstændig Havn ved Nyborg Jernbanegaard, en Ret, som vilde være den afslåren, hvis Udvalgets Forslag vedtoges uden mine Underændringsforslag, og en Ret, som det ikke alene er ganske naturligt for Staten at have, men som det i visse Tilfælde kan være ligefrem nødvendigt at anvende.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Jeg veed ikke, om jeg tør frasælde Ordet, saaledes at jeg kan faae det igjen om et Dieblit.

Formanden: Den ærede Ordfører kan godt senere faae Ordet; den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Schmann) har Ordet.

Schmann: Uagtet den ærede Formand for Udvalget saa fuldstændigt har udtalt, hvad